

Arrest

nr. 147 633 van 11 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 23 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Oekraïens staatsburger en van Oekraïense origine te zijn. U bent afkomstig van de stad Kharkiv. Op 6 november 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Uit uw antwoorden op de schriftelijke vragenlijst van het CGVS (dd. 12 november 2012) ingevuld met behulp van een tolk op de DVZ) blijkt dat u sinds 2011 deelnam aan oppositieactiviteiten tegen het regime van president Yanukovitch. Sinds 2012 bent u lid van de oppositiepartij Batkivshina. Op 2 september 2012 trachtte u met twee vrienden het oppositielid Yulia Tymoshenko te bevrijden uit het ziekenhuis. De poging mislukte en jullie werden door de politie gevat. U kon echter ontsnappen en vluchtte op 4 november 2012 uit Oekraïne. U vreest door de autoriteiten bij terugkeer vermoord te worden omwille van deze actie. Eén

van uw vrienden die deelnam aan de actie zou om het leven zijn gekomen door electrocutie. Van de andere vriend heeft u geen nieuws.

U werd door het Commissariaat-generaal een eerste keer uitgenodigd voor gehoor op 4 maart 2013. Om medische redenen was u verhinderd gevolg te geven aan deze oproeping. U werd vervolgens nog vijf keer opgeroepen (19 maart 2013, 6 mei 2013, 21 juni 2013, 10 december 2013 en 29 september 2014). U heeft nimmer gevolg gegeven aan deze oproepingen. U stuurde steeds een medisch attest ter staving van uw afwezigheid. Deze attesten werden steeds toegestuurd op het einde van de voorziene wettelijke termijn, hoewel u de attesten reeds langer in uw bezit had. Uit deze attesten bleek dat u steeds enkele dagen ziek was.

Omwille van het grote aantal tevergeefse pogingen om een mondeling gehoor te organiseren werd u op 27 oktober 2014 een verzoek om inlichtingen gestuurd waarbij u gevraagd werd schriftelijk te antwoorden op de vraag wat uw actuele vrees precies inhoudt en welke concrete aanwijzingen u heeft voor deze vrees. Op 1 december 2014 ontving het CGVS een brief (dd. 28 november 2014) waarin u aangaf dat u zich onvoldoende kan concentreren om deze vragen schriftelijk en gedetailleerd te beantwoorden. U stelde voor een nieuw gehoor te organiseren begin 2015.

B. Motivering

Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u echter de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. U hebt in uw korte brief dd. 28 november 2014 namelijk geen geldige reden gegeven waarom u geen schriftelijk antwoord kan geven op de vragen in het aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd op 27 oktober 2014. U verklaart dat u zich onvoldoende kan concentreren om schriftelijke verklaringen af te leggen, maar u staft deze beweerde ernstige concentratieproblemen niet met enig attest. Bovendien kan verwacht worden dat, aangezien u zelf aangeeft dat u wel mondeling verklaringen kan afleggen, u desgevallend aan een derde persoon vraagt uw mondelinge verklaringen te noteren.

Mede gelet op de veelvuldige tevergeefse pogingen die in het verleden zijn genomen, maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er naast de elementen aangereikt in uw schriftelijke vragenlijst dd. 12 november 2012, eventueel nieuwe elementen zijn waardoor er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw uitstelgedrag blijk van desinteresse in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Wat betreft uw asielmotieven aangereikt bij uw asielaanvraag (acties als oppositielid) kan echter wel een beoordeling ten gronde worden gemaakt. Uit informatie beschikbaar op het CGVS, en waarvan een kopij aan het administratief dossier is gevoegd, kan immers besloten worden dat de actuele politieke situatie in Oekraïne na de gebeurtenissen van februari 2014 drastisch is gewijzigd. Zo is voormalig president Yanukovitch verdreven, wordt Yulia Tymoshenko niet meer vastgehouden en is ze zelfs opnieuw politiek actief. Op 25 mei 2014 vonden er presidentsverkiezingen plaats en op 26 oktober 2014 waren er parlementsverkiezingen. Op 2 december 2014 werd een nieuwe (pro Westerse) regering geïnstalleerd. Ook de partij van Tymoshenko maakt deel uit van de regering. Bijgevolg kan in uw hoofde geen enkele vrees voor vervolging omwille van uw voormalig oppositieprofiel en -activiteiten pro Tymoshenko en anti Yanukovitch, worden vastgesteld.

Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Hierin bent u, zoals hoger gemotiveerd, niet geslaagd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de

subsidiare beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Kharkiv waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiare bescherming wettigt.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. De convocaties (stukken 1 t.e.m. 3) tonen aan dat u eind 2012 drie maal werd opgeroepen door de lokale rechtbank als getuige. Dit wordt niet betwist. Het medisch attest (stuk 4) attesteert dat u omwille van slagen en verwondingen 18 dagen bent opgenomen in het ziekenhuis. Ook dit wordt niet betwist. Los van de onduidelijkheid in deze stukken rond de motieven en omstandigheden voor de oproepingen en de slagen en verwondingen, kunnen deze documenten en de feiten die hieraan ten grondslag liggen, een actuele vrees omwille van politieke motieven niet herstellen, gezien de hoger geschetste politieke veranderingen in Oekraïne. Het bewijs van te ontvangen diploma (stuk 5), het bewijs van inschrijving hogere studies (stukken 6 en 7) en uw studentenkaart (stuk 8) tonen enkel aan dat u uw hogere studies succesvol heeft afgerond. Uw bewijs van dienstplicht (stuk 9) attesteert dat u dienstplichtig bent. Uw partijkaart van Bathkivshina (stuk 10) bevestigt uw politiek engagement, maar dit staat niet ter discussie. Uw documenten in verband met uw rijbewijs (stukken 11 en 12) tonen enkel aan dat u uw rijbewijs heeft behaald, wat evenmin wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52, 57/10 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Artikel 57/10 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De erkenning of de bevestiging van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden geweigerd aan de vreemdeling die niet voldoet aan de verplichting om in België woonplaats te kiezen of wanneer de vreemdeling zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft of wanneer de vreemdeling geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft.”

Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat zij telkens een medisch attest heeft neergelegd ter staving van haar afwezigheid op de gehoren van respectievelijk 4 maart 2013, 19 maart 2013, 6 mei 2013, 21 juni 2013, 10 december 2013 en 29 september 2014 waartoe zij opgeroepen was, waarbij zij aangeeft dat zij op 3 maart 2013 het slachtoffer was van een verkeersongeval met ernstige verwondingen en operaties tot gevolg – als bijlage voegt zij dienaangaande bij haar verzoekschrift een medisch attest toe (bijlage 3) – hetgeen verklaart waarom zij verschillende keren niet aanwezig kon zijn op het gehoor op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet verweten wordt dat zij niet aanwezig was op de verschillende gehoren waartoe zij opgeroepen is geweest, maar wel dat zij overeenkomstig artikel 57/10 van de vreemdelingenwet geen geldige reden heeft opgegeven om geen gevolg te geven aan het verzoek om inlichtingen dat naar de door haar gekozen woonplaats werd gestuurd op 27 oktober 2014.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de brief die haar werd gestuurd op 27 oktober 2014 geen verzoek om inlichtingen betreft zoals bedoeld in artikel 57/10 van de vreemdelingenwet en dat het verzoek om inlichtingen in artikel 57/10 van de vreemdelingenwet verwijst naar bijkomende inlichtingen die aan de asielzoeker worden gevraagd nadat deze reeds verhoord werd, benadrukkend dat zij echter nog nooit gehoord werd, bemerkt de Raad evenwel dat nergens in artikel 57/10 van de vreemdelingenwet gelezen kan worden dat dit artikel verwijst naar een verzoek om inlichtingen dat enkel verstuurd kan worden nadat de asielzoeker reeds werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Desbetreffend verwijst de Raad tevens naar artikel 10 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgende bepaalt met betrekking tot het verzoek om inlichtingen:

“§ 1. Overeenkomstig artikel 51/2 van de wet, kan de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde aan de asielzoeker verzoeken hem bepaalde inlichtingen te verschaffen.

Het verzoek om inlichtingen dient duidelijk te worden geformuleerd en kan tot doel hebben zowel algemene als specifieke informatie te verkrijgen.

§ 2. Het verzoek kan in de oproeping tot gehoor worden gevoegd of kan het voorwerp uitmaken van een aparte brief.

De bepalingen met betrekking tot de kennisgevingen voorzien in de artikelen 7 en 8 zijn eveneens van toepassing op dit verzoek.

§ 3. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde geeft uitdrukkelijk in het verzoek om inlichtingen aan wat de gevolgen kunnen zijn indien het verzoek om inlichtingen zonder antwoord blijft en er daarvoor geen geldige reden wordt aangebracht binnen de maand volgend op de verzending van het verzoek om inlichtingen.”

Uit dit artikel blijkt evenmin dat een verzoek om inlichtingen enkel kan worden verstuurd om bijkomende inlichtingen te bekomen nadat de asielzoeker reeds werd gehoord.

Daar waar verzoekende partij opmerkt dat in het verzoek om inlichtingen dezelfde vragen worden gesteld als in de vragenlijst die zij diende in te vullen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stellende dat verwerende partij derhalve reeds in het bezit is van de antwoorden op deze vragen, bemerkt de Raad evenwel dat in het verzoek om inlichtingen gevraagd wordt naar de actuele vrees van verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst, dewelke mogelijks gewijzigd is sinds het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 november 2012. Tevens werd gevraagd naar nieuwe bewijsstukken met betrekking tot haar asielmotieven (administratief dossier, stuk 8).

Verzoekende partij onderstreept dat zij overeenkomstig artikel 57/10 van de vreemdelingenwet binnen de maand heeft geantwoord op het verzoek om inlichtingen. Nergens in artikel 57/10 van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat er binnen de maand een afdoende antwoord op het verzoek om inlichtingen moet komen en desbetreffend artikel stelt dan ook geen inhoudelijke eisen aan dit antwoord. De Raad is evenwel van mening dat duidelijk blijkt dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het verzoek om inlichtingen, daar zij geen enkele poging ondernomen heeft om op de door verwerende partij gestelde vragen te antwoorden. Verzoekende partij beperkt zich daarentegen tot de verklaring dat zij zich niet voldoende kan concentreren om schriftelijke verklaringen af te leggen,

hetgeen echter geen geldige reden betreft waarom zij geen schriftelijk antwoord kan geven. Vooreerst staat zij deze beweerde ernstige concentratieproblemen niet met enig medisch attest. Bovendien kan van verzoekende partij, aangezien zij aangeeft wel mondeling verklaringen af te kunnen leggen, verwacht worden dat zij aan een derde persoon vraagt haar mondelinge verklaringen te noteren.

Verder is de Raad van oordeel dat het gebrek aan gevolg geven aan een verzoek om inlichtingen zonder geldige reden zoals bepaald in artikel 57/10 van de vreemdelingenwet beschouwd kan worden als een gebrek aan medewerking in de asielpcedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet. In deze kon verwerende partij zich voor de beoordeling van de asielaanvraag dan ook beperken tot de gegevens haar bekend bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 12 november 2012.

Betreffende de beoordeling van deze laatst genoemde gegevens stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering van verwerende partij aangaande de vrees voor vervolging omwille van haar voormalig oppositieprofiel en -activiteiten pro Tymoshenko en anti Yanukovitch, meer in het bijzonder de drastisch gewijzigde politieke situatie in Oekraïne, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar artikels betreffende aanslagen in Kharkiv – althans zo beweert verzoekende partij in haar verzoekschrift dat deze artikels enkel handelen over Kharkiv – als bijlage 4 gevoegd bij het verzoekschrift, stelt dat het geweld zich in Kharkiv intensifieert, wijst de Raad erop dat alle bijgevoegde internetartikels gesteld zijn in een taal die de Raad niet begrijpt en deze niet werden voorzien van een vertaling naar de taal van de procedure en dat uit de zeven korte met de hand in het Frans aangebrachte zinnestelsels onderaan enkele pagina's van deze vijftien pagina's tellende bundel niet kan worden opgemaakt of de vermelde aanslagen en explosies wel degelijk in Kharkiv hebben plaatsgehad, onder welke omstandigheden en of de "vertaalde" explosies wel terroristische aanslagen betroffen. Uit voormelde niet te begrijpen inhoudt van de bijgebrachte internetartikels kan de Raad dan ook onmogelijk besluiten dat verzoekende partij met deze artikels op afdoende wijze heeft aangetoond dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend heeft gesteund (administratief dossier, stuk 31) niet correct zou zijn en verwerende partij dan ook verkeerdelijk concludeerde dat de actuele veiligheidssituatie in Kharkiv op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als een dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat de militaire dienstplicht in Oekraïne nog steeds bestaat, dat zij inmiddels vierentwintig jaar is en zich nog steeds niet heeft aangemeld en men zich dan ook vragen kan stellen of zij hiervoor niet vervolgd zal worden, oordeelt de Raad dat, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij dit asielmotief onvermeld liet bij haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, verzoekende partij met deze vraagstelling niet aantoonde dat zij vooralsnog niet haar militaire dienstplicht zal kunnen vervullen en dat bij het niet of laattijdig vervullen van deze dienstplicht zij op buitensporige wijze zal worden bestraft.

Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 30 en 31) en dat verwerende partij alle door verzoekende partij bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aangereikte asielmotieven in overweging heeft genomen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.4. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT